

ΘΑΙΒΕΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΙΑ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ

[Του Σ. Μενίε]

Όσοι βρίσκον τή Σεσίλ τή χαριτωμένη κοπέλλα πού τραγουδᾷ στή Φολι-Μαρεζέ, καί δέχεται ευχαρίστως τίς ματιές καί τὰ γλυκά λόγια τῶν διαβητῶν ομοίωσιν τήν περιφρονούν.

Ἡ δυστυχήμενη όμως εἶνε ἀξία οἴκτου καί ὄχι περιφρονήσεως. Αὐτό πού τήν ἔκαμε νά βροίκεται σήμερα σ' αὐτῇ τήν κατάστασι εἶνε τό ὅτι ἀνετράφη ἀπό ἀνθρώπους ὑπερβολικά ἠλίκοις, ὑπερβολικά ἀστυχητοῦς...

Ἐίταν μοναχοπαίδι, εἶχε γονεῖς πού τή λατρεύαν. Κατοικοῦσαν σέ μιὰ ξεινὴ συνοικία τοῦ Παρισιῦ καί εἶχαν ἀκατάπαυστα μπρός τους τήν αἰσχρότητα πού διακρίνει τήν φτωχικήν φτωχολογιά. Ἡ μόνη σκίψις τους ἦταν νά μπουρσοῦν νά κρατήσουν τή Σεσίλ μακριά ἀπ' τὸ χεῖμαρρο τοῦ εὐθήμερου Παρισιῦ πού παρασέρνει πολλὰ καὶ οἴσται τίς τάξεις της.

Όταν ἦταν μικρὴ δὲν τήν ἀφίηναν ποτὲ νά παίξῃ μὲ τ' ἄλλα κοριτσάκια τῆς γειτονιάς. Όταν ἤλθε σὲ ἡλικία πού μπουρσοῦσε νά μάθῃ μιὰ τέχνη, ἡ μολυσμένη ἀτμόσφαιρα τοῦ ἐργαστηρίου δὲν τοῦς ἄρσεσε καί τήν κρατήσανε στό σπίτι, ὅπου ἔκαμε οἱ ἡμέρες.

Όσο μεγάλωνε ἡ προφιλιάς διπλασιαζότανε. Ζούσε σάν φυλακισμένη.

Αυστυχῶς όμως τὰ μέρα πού μεταχειρίζονταν οἱ γονεῖς τῆς Σεσίλ γιὰ νά τήν προφιλιάσουν ἀπὸ τὸν κακὸ δρόμο δὲν ἦσαν καθόλου λογικά. Γι' αὐτὴν ἦσαν σάν ἓνα παράδειγμα ὅλες αὐτὲς ἡ ἀνόητες ἀστυχητότητες. Γιατί ποτὲ ἦσαν ἓνα κοριτὶ περιορισμένο, ἓνα κοριτὶ πού δὲν ἤξερε καθόλου τῆν κακίαν τοῦ κόσμου, σὲ κάθε ἀπαγορευσι πού τῆς ἐπέβαλλαν ἀρχίζε νά ὑποψιάζεται καί νά σκεπτεται τὸ κακόν. Ἐτοί ἀπὸ πολλὸ νοητὸς ἀρχισε νά σκεπτεται πράγματι πού μπουρσοῦσε νά μὴ ξερῇ. Ἐξ ἄλλου καί ἡ γλώσσα πού μεταχειρίζονταν οἱ γονεῖς της δὲν ἦταν καθόλου καλὴ. Χωρὶς ποτὲ νά σκεφθοῦν σὲ ποιά μιλῶν ἔλεγαν λέξεις πού θὰ κερδίσει ποτὸν ἢ Σεσίλ ἀν δὲν τῆς ἀκούγε.

Εὐτυχῶς ἡ Σεσίλ ἦταν πολὺ νέα καί ζοῦσε μέσα στή μοναξιά της χωρὶς νά ζητῇ παρέα.

Υψηλὴ, μὲ κατεβαμένα πάντα τὰ μάτια μὲ τὰ μαλλιά τραβηγμένα πρὸς τὰ πίσω, ἓνα φέρεμα σεμνιότατο. Ἐίταν, μπροστὲ νά πῆ κανεῖς, ἡ σεμνότης προσωποποιουμένη.

Δὲν ἀρχισε όμως νά βροίκεται τῇ θέσῃ της βαρετῇ. Τὸ περιβάλλον, ἡ συμπεριφορὰ τῶν γονεῶν της τήν ἐπληγαν. Ἀρχισε νά εὐχεται μιὰ ἀλλαγὴ κατάστασως. Συχνὰ οἱ γονεῖς της σκεπτότανε νά τήν παντρεύουνε μὲ κανένα καλὸ παληγάρι.

Ἐτοί ἡ Σεσίλ σκεπτότανε πὸς μπουρσοῦσε νά δῇ καλλίτερες μέρες, δὲν ἤθελε όμως ποτὲ νά σκεφθῇ πὸς οἱ γονεῖς της μπουρσοῦσαν νά τῆς δώσουν κάποιον πού δὲν θὰ μπουρσοῦσε αὐτῇ νά τὸν ὑποψήρῃ.

Ἐτοί ἡ Σεσίλ μιὰ μέρα συνάντησε τὸν νεό πού τῆς προσφίξε ἡ τύχη. Ἦταν ἓνας καλὸς χαρδάνης, σχεδὸν καλλιτέχνης, ὁ ὁποῖος ἄν καί ποτὸν νέος ὑνερευότανε τῇ γαλήνῃ της (εὐγονεϊακίης) ζωῆς. Ἀγαπήθηκαν, ἔτρεφαν καί δὸν ἔνα ἀίσθημα ἀγνὸ, ἰδιανικὸ. Λεῖλοι καί οἱ δυὸ ὅταν ἦσαν μαζὶ, ἐπλάταν τὰ ὄρασιόταρα ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον. Ἀλλὰ ὁ μικρὸς μισθὸς πού ἔπερνε ἐκείνοὺς δὲν τοῖ ἐπέτρεπε νά πραγματοποιήσῃ εὐθὺς τὰ σχέδια του. Ἀναγκαστικὸς πέριεψε κάποια καλλιτέρενοι τῆς θέσεως του. Σ' αὐτὸ όμως τὸ διάστημα ἔνα ἐπιστοδὸν ἔφρασε γιὰ νά ξεροζώσῃ ὅλες τίς ἐλλείδες καί νά χαλάσῃ τὰ σχέδια του.

Ἀθῶσι καί ἀφέλεις ὅπως ἦσαν καί οἱ δυὸ δὲν σκεπτόταναν καθόλου νά κρυφθοῦν τοὺς εἶδαν, τοὺς πρόδωσαν. Μιὰ σιγὴν τρεμερὴ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα. Ὁ πατέρας ἔδειρε ἀλύπητα τῇ φτωχῇ Σεσίλ. Πῶ! πῶ! Ἄκουθ' ἐκεῖ νά μιλᾷ μ' ἓνα νέο τὸ παλιροζώτιστο! Ἦθελε λοιπὸν νά τοῦς κἀμῃ νά πεθάνουν ἀπ' τὴ λύπη; Ἀδικα τὸ καμμένο τὸ κοριτὶ ἔπέριεψε τὴν ἀδωότητα τῶν σχεσῶν τους.

Δὲν ἤθελαν τίποτε νά πιστεύουν καί τῆς ἀπαγορεύσαν φυσικά νά ξαναθῇ τὸν ἀγαπημένο της. Γιὰ περισσοτέρη ἀσφάλεια ἡ μητέρα της δὲν τῆς ἐπέτρεπε ποτὲ νά βγαίη μόνῃ. Ὁ νέος, μὴ βλέποντάς τήν, ἀπελιπίσθηκε καί σὲ λίγο παντρεύθηκε.

Καὶμὲν Σεσίλ! Ἐκλάψε πολὺ ὅταν τὸμαλε.

Ἡ ζοῆ τῆς ἦταν πιά ἀνυπόφορη.

Ὁπατέρας της δὲν ἔκανε νά ἐπανομιλῶν τήν ἴδια φασαρία καθημερινῶς. Μόνῃ δὲν ἔβγαλε ποτὲ καί ὅμως τήν ὑποψιάζονταν πάντα. Ἡ Σεσίλ δὲν εἶχε τύχαις συνειδήσεως γιατί ἐπὶ τέλους δὲν εἶχε κἀμει κανένα λάθος, ἀλλὰ πὸς νά δώσῃ νά καταλάβουν οἱ γονεῖς της. Σάν τύχαινε καί ἐπέτρεψε ἀπὸ τὰ σπῖτια πού λήγαινε εἰς δουλειὰ καμῖα φορὰ λίγο ἀγάθ, τήν ὑποψιάζοντανε καί ὅπως ἡ Σεσίλ ξεφουρτῶσε πὸς δὲν τήν πιστεύουν δὲν τοῦς ἀπαντοῖσε καθόλου στὰ ἐρωτήματά τους καί ἀρχίζαν πάλιν οἱ γχοίτες.

Οἱ γονεῖς νόμιζαν πὸς ἀνατρεφούν ἔτσι τήν κόρη τους ὅπως πρέπει, πὸς ὁ τρόπος τους εἶταν καλύτερος ὅλων. Συχνὰ οἱ γείτονεσ ἀκούγαν τὸν πατέρα νά φωνάζῃ ἄγρια: — Ὁλα νὰ τὰ περμένει κανεῖς ἀπὸ σένα. Ἐμῖαι βέβαιος πὸς θὰ μᾶς ἀφήσῃ καμῖα μέρα νά φτῆς ὅπως τὸς ὄλεσε! Ναι! Τὰ λόγια αὐτὰ κἀνανε τρομερὸ κακὸ στὴ Σεσίλ. Πράγμα πού μπουρεῖ νά μὴ τὸ εἶχε σκεφθῇ ἡ Σεσίλ, τῆς τὸ ὑπεδείκνυαν οἱ ἴδιοι. Τὸ κακὸ ἔκανε ἔτσι πολλὰς προόδους. Ἄν τὸ κοριτὶ ἔμενε καί ὑπέφερε ὅλες αὐτὲς τῆς ἀγριότητες

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ—ΑΣΤΕΙΑ

Ἄπειρία νύμφης

Ἐνα γεροντοπαλιάρικο παντρεύθηκε μὲ μιὰ νέα, κόρη ἀνωτέρου ἀξιοματιοῦ, πού μεγάλωσε σ' ἓνα ἀστυχητὸ μοναχοεπί κἀ πού εἶχε τὸ ὄφρος ἀγνοῦ χωριστοῦ πού δὲν εἶχε καμῖα πείρα τῆς ζωῆς.

— Ἐίνε ἓνα ἀλήθινὸ μαργαριτάρι, ἔλεγε μὲ τὸ πῶ ὑπερήφανο ὄφρος τοῦ κόσμου ὅταν ἀποκασίτησε ὁ γάμος.

Ἡ ἡμέρα τῆς εὐτυχίας του ἤμεινε ὅμως ὑστερα ἀπὸ τήν τελευτὴ τοῦ γαμου σὸν συζυγικὸ δομάτιο χωρὶς νά περμένῃ νά βγάλῃ ἡ γυναίκα του τὸ ζαπέλλο τῆς ἔκαμε νά τήν φιλήσῃ.

— Περμένετε λοιπὸν λίγο, Γουσταβε, εἶπε ἡ ἀγνή του σύζυγος.

Καί ἐπρόθεσε ὑψώνοντας τοὺς ὄφρους της ὄμους:

— Τί περίεργο! Ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶνε τὸ ἴδιο!...

***

Ἡ προμήθεια

Ὁ γιὸς ἐνὸς μεγαλοβιομηχάνου ἐβραῖου πρόκειται νά κἀμῃ ἓναν πολὺ πλαστοῦ γάμο. Ἀλλὰ ὅπως ὁ πατέρας του δὲν λημονεῖ κ' αὐτὸς σὲ καμῖα περίπτωση τὰ συμφέροντά του.

Όταν τοῦ ἀγγήγειλαν ὅτι τὸ συνοικέσιο ἔφρασε σὸ τέλος καί ὅτι ἐπρεπε νά εἶπῃ τὸ τελεωτικὸ ναί, ἀναγκασθηκε νά ὁμολογήσῃ σὸν πατέρα του ὅτι εἶχε μιὰ ἐρομένη, στήν ὁποία εἶχε κἀμει ἓνα σωρὸ ἡποσχέσεσι καί ὄρκους καί δὲν μπουρσοῦσε νά τήν ξεροζώσῃ χωρὶς ἓνα γερὸ δῶρο.

— Πᾶει καλὰ, τὸν εἶπε ὁ πατέρας, θὰ τῆς δώσουμε τρακόμας χιλιάδες φράγκα. Πᾶρε τὸ σοῦ.

Ὁ νέος ἔτρεξε ἀμέσως στῆς φίλης του καί τῆς ἀνήγγειλε τὸ εὐχάριστο νέο.

— Ἐννοεῖται, τῆς ἐερόσθησε, ὅτι ἐγὼ θὰ πάρω τὰ μισά.

— Τὰ μισά; Γιατί;

— Πὸς γιατί; Ἀφοῦ ἐγὼ τήν ἐτελείωσα τῇ δουλειᾷ, δὲν εἶνε σωστὸ νά πάρω τήν προμήθειά μου;

***

Ἀπὸ τῆ Σκύλλα στῇ Χάρυβδι

Ὁ κύριος Ἄλλων ὁ περίφημος παρισινὸς δικηγόρος εἶχε μπλέξῃ μ' ἓναν πελάτη, πού ἦταν θαυμασιὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ τριμερὰ φλύαρος. Κάθε μέρα σὸ δ δικαστήριον στῇ σάλα πού γεμίζε ἀπὸ δικηγόρους καί ἀπὸ ἐνδιαφερομένους γιὰ ὑποθέσεις ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος σταματοῦσε τὸν Ἄλλων καί τοῦ φλυαροῦσε ἀτελείωτα. Κάποτε ἐνῶ ὁ Ἄλλων ὄριστο τὸ καθήμερον τὸν βάσανο τὸν ἐφώναξε ἓνας συνάδικος τοῦ περιφήμου κ' αὐτὸς γιὰ τὴν ἴμια του.

— Όταν τελειώσῃ τὴν κομβέντα σου ἐρχο καί ποτὸν ἐπίγειον νά σοῦ εἰπῶ.

Ὁ Ἄλλων ἀπεφωλήθηκε αὐτῆς τῆς προσκλήσεως καί ἔξεφυγε ἀπὸ τὸ φλόαρο πελάτη του.

— Τίποτε. Τὸ ἔκαμα γιὰ νά σὲ γλυτώσω ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ φλόαρο.

— Πᾶει καλὰ, εἶπε ὁ Ἄλλων. Ἀλλὰ ἀπὸ σένα ποτὸς θὰ μὲ γλυτώσῃ τώρα;

Πηγολό

ἦταν γιατί φοβότανε νά μὴ πέσῃ σὲ κανένα ἀμάρτημα. Ὅσο γιὰ τοὺς γονεῖς της δὲν τοὺς ἀγαποῦσε πιά καθόλου.

Μιὰ μέρα εἶχε πάει σὲ κάποιο σπίτι ἡ Σεσίλ νά δώσῃ ἐργόχειρα, γιατί ξενοδοῦλεε σὸ σπίτι. Ἐκεῖ ἀρχισαν νά τήν παρᾶζουν γιὰ τὸ χτενίσμα τῆς. Ἦθελαν νά τῆς τὸ πλοῦσιον μεταξὺ τὸ φέρεμα, μὲ τὸ χαριτωμένο χαμογελὸ της, τρυφωμένη ἀπὸ θαυμαστός, ἀκούς τοὺς τακτικὸς περπατητάς τοῦ Φολι-Μαρεζέ νά λένε. — Ἄδεις τὸν ὄμορφον πού εἶνε! Τὶ εὐτυχιωμένη!...

Κι ὁμως δένελενε εὐτυχιωμένη ἡ Σεσίλ. Ἡ καρδιά της εἶνε ραγιωμένη.

Ἐίνε θῆμα τῶν γονεῶν της καί χάνει περισσοτέρη δάκρυα ἀπὸ αὐτοῖς, κἀκό, πολὺ κἀμὰ δάκρυα, γιὰ τήν καταστροφὴ της, γιὰ ὅτι ἔχασε, γιὰ τὰ ὄρατια παρθενακά της ὄνειρα πού χάθηκαν γιὰ πάντα, γιὰ πάντα...

Μετάφρ. Ε. Μακρῆ